

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

28. augustā

Lēni, bet neatlaidīgi laiks sliecas uz rudens pusi. Iespējams, dzīvojam vēl izjūtās par vasaras siltumu un plaukumu, taču viss fiziski dzīvais ir nepastāvīgs, un tā arī daba neizbēgami vienmēr maina savu veidolu. Tā arī vēl nesenais dzīvības plaukuma plašums un bagātība ieiet pārdomu un ieskatīšanās sevī stadijā. Un tomēr šo ārējās dzīvības plaukumu nav tik viegli atlaist, nav tik viegli tam ļaut transformēties par iekšēju briedumu, kurā ārējās dzīvības un plaukuma formas var palikt apslēptas. Tāpat arī ne vienmēr mēs kā cilvēki spējam atzīt, ka VAIRS kaut ko nespējam paveikt tā, kā tas bija agrāk, kad pašiem bija vairāk spēka. (Bērniem, savukārt, nereti ir grūti atzīt, ka tie VĒL kaut ko nevar.)

Un tomēr, it viss, kas ir pieredzēts, mūsos tā vai savādāk paliek. Nav iespējams izdzēst daļu no sevis, lai gan it visu agrāk vai vēlāk var transformēt, padarīt savādāku, iespējams – citā kustībā esošu. Par to man atgādina vārdi no 5. Mozus grāmatas: “Stipri sargi savu dvēseli, ka neaizmirsti to, ko tavas acis redzējušas...” (5. Mozus 4,9). Tātad, šādā perspektīvā raugoties, dvēseles veselība ir atkarīga no tā, ko mēs darām ar to, ko esam pieredzējuši. Iespējams, ka lielu daļu no savām pieredzēm mēs pilnībā neapjaušam - saprotam nepilnīgi, daļēji. Jāatzīst, ka nepatīkamās pieredzes cilvēki bieži vēlas aizmirst – izdzēst no sevis, tā vai savādāk izslēgt no savas biogrāfijas. No otras puses, tik dabiski ir uzsvērt un izcelt pozitīvas pieredzes. Taču atslēga pilnvērtīgam personības ceļam nešaubīgi ir rodama spējā aptvert pašam to, kas es visā savā esībā esmu. Un te ir ietverams ir arī tas viss, kas mūs katru ir veidojis – neatkarīgi no tā, vai tas ir transformēts vai nē. Jo katra esības daļa, kas nav apzināta un aptverta tā vai savādāk turpina darboties. Šķiet, vairāk vai mazāk mums katram ir kas tāds, kas sevī vēl jāapzina un jātransformē

- kas tāds, kas nāk no senākas vai ne tik senas pagātnes un ietekmē mūs... Cik zīmīgi – sargāt dvēseli vismaz savā ziņā nozīmē atcerēties, nepalaist garām to, ko esam pieredzējuši. Datoru, telefonu, nepārtrauktas mediju darbības laikmetā spēt saskaņot, kas ar tevi un mani patiešām notiek, izšķirt, ko ir svarīgi, un, ko nav svarīgi redzēt un uztvert, nav tik vienkārši. Bet tu noteikti vari izvēlēties. Apzinoties realitāti, dzīvojot ar atvērtām maņām, nepalaižot garām svarīgo, izvēlēties, ko sevī, savā dvēselē ielaidīsi, un, ko ne. Arī tas ir redzēt un neaizmirst.

leejot jaunā nedēļā, jaunā darba cēlienā, vai atceries, spēj paturēt sevī dzīvu to, kas tevi spēcina, bagātina, dod mieru? Man tas šajā nedēļas nogalē bija mežs, jūra, klusums, saulrieta mistērija, smaidi brīvu cilvēku sejās. Un tev?